

KOLIN
HUVER
**SUROVA
LJUBAV**

Prevela
Dijana Đelošević

■ Laguna ■

Naslov originala

Colleen Hoover

UGLY LOVE

Copyright © 2014 by Colleen Hoover

Translation copyright © 2018. za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Mojim najboljim prijateljicama Lin i Marfi,
koje su ujedno i moje sestre.*

prvo poglavlje

TEJT

„Mlada damo, neko vas je ubo u vrat.“

Širom otvaram oči i lagano se okrećem ka starijem gospodinu koji stoji kraj mene, pritiska dugme za lift i s osmehom pokazuje na moj vrat.

„Vaš mladež“, pojasni.

Rukom se nagonski mašim za vrat i dodirnem beleg tik ispod mog uva, ne veći od novčića.

„Moj deda je govorio kako mesto na kom se nalazi mladež ukazuje na to kako je osoba izgubila bitku u prethodnom životu. Pretpostavljam da su vas uboli u vrat. Bila je to ipak brza smrt.“

Osmehujem se, ali ne znam da li da se plašim ili da mi bude zabavno. Uprkos donekle mračnom upoznavanju, ne čini mi se opasnim. Povijenog tela i nesigurnog koraka, jasno je da je prevalio osamdesetu. Sporim koracima prilazi dvema stolicama od crvenog pliša koje se nalaze pored lifta. Stenje dok se smešta u stolicu, a zatim ponovo gleda u mene.

„Idete do osamnaestog sprata?“

Žmurim i razmišljam o pitanju koje mi je postavio. On nekim čudom zna na koji sprat idem iako sam prvi put

zakoračila u ovu zgradu, a sasvim sigurno i njega vidim prvi put u životu.

„Da, gospodine“, kažem oprezno. „Da li radite ovde?“

„Jašta.“

Glavom pokazuje prema liftu, a ja pogledam u pravcu svetlećih brojeva iznad vrata lifta. Još jedanaest spratova pre nego što stigne. Molim se da se to dogodi što pre.

„Pritiskam dugme za lift“, objašnjava. „Mislim da ne postoji neki zvaničan naziv za moj posao, ali volim sebe da zovem kapetanom aviona, imajući u vidu to da ljude šaljem uvis čitavih dvadeset spratova.“

Osmehujem se na ove njegove reči pošto su i moj brat i otac piloti. „Koliko dugo ste kapetan ovog lifta?“, pitam dok čekam. Kunem se da je ovo najsporiji lift na svetu.

„Otkad sam previše omatorio da bih održavao zgradu. Radio sam ovde trideset i dve godine pre nego što sam postao kapetan. Prevozim ljude liftom duže od petnaest godina, čini mi se. Vlasnik mi je iz samilosti dao ovaj posao, kako bih se nečim zanimao dok ne umrem.“ Osmehuje se za sebe. „Samo što nije znao da mi je Bog dozvolio da mnogo toga dobrog postignem u životu, a kako sam u velikom zaostatku, *nikad* neću umreti.“

Smejem se kada se vrata lifta napokon otvore. Saginjem se da uhvatim ručku svog kofera i još jednom ga pogledam pre nego što stupim u lift. „Kako se zovete?“

„Samjuel, ali možete da me zovete Kep*“, kaže. „Svi me tako zovu.“

„Imate li vi kakve mladeže, Kepe?“

Isceri se. „Da znate da imam. Izgleda da su me u prethodnom životu ustrelili u zadnjicu. Mora da sam iskrvario do smrti.“

* Skraćeno od engleske reči *captain*. (Prim. prev.)

Osmehujem se i prinosim ruku čelu kako bih ga pozdravila kao pravog kapetana. Stupim u lift i okrenem se ka vratima kako bih se divila raskošnom predvorju. Ovo mesto, sa nizom stubova i mermernim podom, izgleda više kao čuveni stari hotel nego kao stambena zgrada.

Kada mi je Korbin rekao da mogu da se smestim kod njega dok ne nađem posao, pojma nisam imala da živi kao odrasla osoba. Mislila sam da će biti isto kao i prethodni put kada sam ga posetila, odmah po završetku srednje škole, dok je još učio za pilota. Bilo je to pre četiri godine, a zgrada je bila nedovršena dvospratnica, pa sam tako nešto i sad očekivala.

Sasvim sigurno se nisam nadala ovakvoj višespratnici u samom centru San Franciska.

Ugledam komandnu tablu i pritiskam dugme za osamnaesti sprat, a zatim gledam zid lifta, sav u ogledalima. Čitav jučerašnji dan i veći deo ovog prepodneva provela sam u pakovanju svega što posedujem u svom stanu u San Diegu; srećom te ne posedujem mnogo toga. Ali posle vožnje od osamsto kilometara, u ogledalu se jasno vidi da sam iscrpljena. Kosa mi je skupljena u labavu punđu na temenu i pričvršćena olovkom, jer tokom vožnje nisam mogla da pronađem gumicu. Oči su mi smeđe kao i kosa, ali sada izgledaju deset puta tamnije, zahvaljujući podočnjacima.

Iz tašne vadim balzam za usne, u nadi da ću barem njih spasiti da ne izgledaju izmoždeno. I taman kada vrata lifta počnu da se zatvaraju, otvaraju se ponovo. Neki tip trči ka liftu i sprema se da uđe, usput pozdravljajući starca. „Hvala, Kepe“, kaže on.

Ne vidim Kepa iz lifta, ali čujem kako otpozdravlja mrmljajući nešto. Ne zvuči mi preterano raspoložen da ćaska sa ovim tipom kao što je ćaskao sa mnom. Nepoznati

tip ima najviše trideset godina. Ceri mi se i jasno mi je šta mu prolazi kroz glavu, s obzirom na to da mu je jedna ruka kliznula u džep.

Ona na kojoj se nosi burma.

„Deseti sprat“, kaže ne skidajući oči s mene. Pogled mu pada na moj dekolte, ma koliko neznatan bio, a zatim na kofer kraj mene. Pritiskam dugme za deseti sprat. *Trebalo je da obučem džemper.*

„Useljavaš se?“, pita i ponovo se drsko zagleda u moju majicu.

Klimam glavom, mada sumnjam da je primetio, pošto mu je pogled usmeren daleko od mog lica.

„Na koji sprat?“

E, pazi da nećeš. Šakama pokrivam svu dugmad na kontrolnoj tabli kako bih sakrila ono koje svetli i pokazuje osamnaesti sprat, a zatim pritiskam svu dugmad između desetog i osamnaestog sprata. Gleda na kontrolnu tablu, sav zbunjen.

„Ne tiče te se“, odgovaram.

Smeje se.

Misli da se šalim.

Izvija tamne guste obrve. Lepe su mu obrve. I lice mu je lepo, i glava, a i telo.

Oženjeno telo.

Seronja.

Zavodljivo se smeška pošto vidi da ga odmeravam – samo to nisam uradila iz razloga koji su njemu u glavi. Razmišljam koliko li se puta to telo stiskalo uz neku devojkicu koja nije njegova žena.

Žao mi je njegove žene.

Ponovo gleda u moj dekolte kada lift staje na desetom spratu. „Mogu da ti pomognem sa tim“, kaže i glavom

pokazuje na moj kofer. Glas mu je prijatan. Pitam se koliko li se devojaka primilo na taj oženjeni glas. Zakorači ka meni i posegne za kontrolnom tablom, odvažno pritiskajući dugme za zatvaranje vrata.

Izdržavam njegov pogled i pritiskam dugme za otvaranje vrata. „Mogu i sama.“

Klima glavom kao da razume, ali mu se oči i dalje zločesto cakle i samo potvrđuju to što mi se na prvi pogled nije svideo. Iskorači iz lifta i okrene se ka meni pre nego što će da ode.

„Vidimo se kasnije, Tejt“, kaže u času kada se vrata lifta zatvaraju.

Mrštim se, neprijatno iznenađena činjenicom da jedine osobe sa kojima sam stupila u kontakt otkad sam ušla u ovu zgradu već znaju ko sam.

Ostajem sama u liftu koji se zaustavlja na svakom narednom spratu sve dok ne stigne do osamnaestog. Iskoračim iz lifta, izvadim mobilni iz džepa i gledam svoju SMS prepisku sa Korbinom. Zaboravila sam broj njegovog stana. Da li je 1816 ili 1814?

A možda je 1826?

Zastajem ispred broja 1814 zato što je neki tip u nesvesti na podu hodnika, oslonjen o vrata stana broj 1816.

Molim te, samo da nije 1816.

Pronalazim poruku na telefonu i naježim se. Ipak je 1816.

Naravno da je tako.

Lagano prilazim vratima, u nadi da neću probuditi ovog tipa. Noge su mu ispružene, a leđima se oslanja o Korbinova vrata. Brada mu je naslonjena na grudi i hrče.

„Izvinite“, kažem nešto glasnije od šapata.

Ne pomera se.

Podižem nogu i stopalom mu gurkam rame. „Moram da uđem u ovaj stan.“

Promeškolji se, a zatim lagano otvori oči i zagleda pravo u moje noge.

Oči je upro u moja kolena, a obrve mu se nabiraju dok se namrgođen lagano naginje napred. Podiže ruku i prstom me bocka u koleno, kao da nikad ranije nije video jedno. Ruka mu pada, zatvara oči i ponovo tone u san oslonjen o vrata.

Divno.

Korbin se ne vraća do sutra i zato ga zovem da mi kaže treba li da se brinem zbog ovog tipa ili ne.

„Tejt?“, javlja mi se na telefon bez pozdrava.

„Aha“, odgovaram. „Stigla sam u komadu, ali ne mogu da uđem u stan zbog nekog pijanca koji se obeznanio ispred tvojih vrata. Šta mi predlažeš?“

„1816?“, pita me. „Sigurno si ispred pravih vrata?“

„Sigurno.“

„Jesi li sigurna da je pijan?“

„Sigurna.“

„Čudno“, kaže on. „Kako je obučen?“

„Zašto želiš da znaš kako je obučen?“

„Ako je u pilotskoj uniformi, verovatno živi u zgradi. Zgrada ima ugovor sa našom avio-kompanijom.“

Tip nije u uniformi, ali moram da primetim da mu farmerke i crna majica koje nosi dobro stoje.

„Nije u uniformi“, kažem.

„Da li možeš da ga zaobideš a da ga ne probudiš?“

„Morala bih da ga pomerim. Upašće u stan ako otvorim vrata.“

Ćuti nekoliko sekundi dok razmišlja. „Idi dole i potraži Kepa“, kaže. „Rekao sam mu da dolaziš večeras. Može da sačeka dok ne uđeš u stan.“

Uzdahnem, zato što sam vozila šest sati i trenutno mi se ne silazi ponovo u predvorje. Uzdahnem i zato što je Kep verovatno poslednja osoba koja bi mogla da mi pomogne u ovoj situaciji.

„Ostani na vezi dok ne uđem u tvoj stan.“

Mnogo mi je draži moj plan. Pridržavam telefon rame-nom i kopam po tašni u potrazi za ključem koji mi je Korbin poslao. Stavljam ga u bravu i počinjem da otvaram vrata, ali pijanac kreće da pada unatraske sa svakim pomakom vrata. Stenje, ali više ne otvara oči.

„Šteta što je odvaljen“, kažem Korbinu. „Baš je zgodan.“

„Tejt, odvući dupe u stan i zaključaj vrata da mogu da spustim slušalicu!“

Kolutam očima. I dalje je isti onaj brat koji stalno nešto zapoveda. Znala sam da to što ću se useliti kod njega neće biti dobro za naš odnos, uzimajući u obzir njegovo očinsko ponašanje prema meni kada smo bili mlađi. Međutim, nisam imala vremena da pronađem posao, iznajmim stan i smestim se pre nego što mi otpočne nastava, te tako baš i nisam imala izbora.

Ipak se nadam da će se naš odnos promeniti. Korbinu je dvadeset i pet, meni dvadeset i tri godine i ako nismo u stanju da se slažemo bolje nego kada smo bili deca, onda moramo još da odrastemo.

Pretpostavljam da to u najvećoj meri zavisi od Korbina i toga da li se promenio otkad smo poslednji put živeli zajedno. Imao je problem sa svim momcima sa kojima sam izlazila, sa svim mojim prijateljima, sa svakim mojim izborom – čak i sa školom u koju sam htela da idem. Ipak, nisam obraćala previše pažnje na njegovo mišljenje. U proteklih nekoliko godina skinuo mi se s vrata, zbog razdaljine i vremena koje

nismo provodili zajedno, ali to što se useljavam kod njega biće krajnji test uzajamnog strpljenja.

Prebacujem tašnu preko ramena, ali ona se nekako upliće oko ručke kofera, te je puštam da padne na pod. Levom rukom se čvrsto hvatam za kvaku i držim vrata zatvorena kako se tip ne bi strovalio u stan. Nogom mu pritiskam rame i guram ga dalje od sredine praga.

Ni makac.

„Korbine, pretežak je. Moraću da prekinem vezu kako bih oslobodila obe ruke.“

„Ne, ne prekidaj! Samo stavi telefon u džep, ali ne prekidaj.“

Gledam u svoju preveliku majicu i helanke. „Nemam džep. Ideš u grudnjak.“

Dok odvajam telefon od uva i guram ga u grudnjak, Korbin ispušta zvuke kao da povraća. Vadim ključ iz brave i spuštam ga u tašnu, ali promašujem i on pada na pod. Saginjem se da dohvatim pijanog tipa kako bih ga pomerila u stranu.

„U redu, drugar“, kažem naprežući se da ga odvučem sa sredine praga. „Izvini što ti prekidam dremku, ali moram da uđem u stan.“

Nekako uspevam da ga oslonim o dovrtak kako se ne bi sručio u stan, a zatim guram vrata da se otvore dok se okrećem da uzmem svoje stvari.

Nešto toplo mi se obavlja oko gležnja.

Ne mrdam se.

Pogledam dole.

„Puštaj me!“, vičem i ritam se nogom kako bih se oslobodila stiska za koji sam sigurna da može da ostavi modrice. Pijani tip me gleda, a dok pokušavam da se oslobodim njegovog čvrstog stiska, padam unatraške u stan.

„Moram da uđem“, kaže nerazgovetno u času kad se moja stražnjica susreće sa podom. Pokušava da drugom rukom

širom otvori vrata stana, a to mi izaziva napad panike. Povlačim noge ka sebi, ali uz njih ide i njegova ruka. Slobodnom nogom šutnem vrata da se zatvore i tako ih tresnem o zglob njegove ruke.

„Sranje!“, vikne. Pokušava da povuče ruku ka sebi, u hodnik, ali ja i dalje nogom guram vrata. Popuštam pritisak kako bi mogao da izvuče ruku, a zatim svom silinom šutnem vrata da se zatvore. Pridižem se i što brže mogu zaključavam vrata, povlačim rezu i navlačim lanac.

Kada mi srce uspori ritam, kao da počinje da vrišti na mene.

Moje srce zapravo vrišti na mene.

Zvuči kao da urla: „Tejt! Tejt!“

Korbin.

Smesta pogledam u prsa, izvlačim telefon iz grudnjaka i prinosim ga uhu.

„Tejt! Odgovori mi!“

Trgnem se i odmičem telefon nekoliko centimetara od svog uha. „Dobro sam“, kažem zadihano. „Ušla sam. Zaključala sam vrata.“

„Gospode bože!“, kaže s olakšanjem. „Na smrt si me preplašila. Šta se, kog đavola, dogodilo!?“

„Pokušao je da uđe unutra. Uspela sam da zaključam vrata.“ Uključujem svetlo u dnevnoj sobi i posle tri koraka se ukopam u mestu.

E, ovo ti je dobro, Tejt.

Pošto shvatam šta sam učinila, polako se okrećem ka vratima.

„Ovaj... Korbine?“, zastajem. „Možda sam ispred vrata ostavila nekoliko stvarčica koje mi trebaju. Uzela bih ih, ali ovaj naroljani iz nekog razloga misli da treba da uđe u tvoj stan. I zato nema šanse da ponovo otvaram vrata. Imaš neki predlog?“

Ćuti nekoliko sekundi. „Šta ti je ostalo u hodniku?“
Ne želim da mu kažem, ali ipak moram. „Kofer.“

„Dodavola, Tejt“, gundā.

„I... tašna.“

„Zašto ti je *tašna* napolju, pobogu?!“

„Možda mi je i ključ tvog stana u hodniku, na podu.“

Na to čak i ne reaguje, samo zaječi. „Pozvaću Majlsa, da vidim da li je stigao kući. Daj mi par minuta.“

„Čekaj. Ko je Majls?“

„On živi preko puta. Šta god, samo ne otvaraj vrata pre nego što te ponovo nazovem.“

Korbin prekida vezu, a ja se naslanjam na vrata stana.

Tek što sam stigla u San Francisco, a već ga ozbiljno nerviram. Naravno. Imaću sreće ako mi dozvoli da ostanem ovde dok ne nađem posao. Nadam se da neće potrajati, s obzirom da sam se prijavila na oglas za tri radna mesta za medicinske sestre u najbližoj bolnici. Možda ću morati da radim u noćnim smenama, vikendom ili i jedno i drugo, ali prihvaću sve samo da ne bih morala da trošim ušteđevinu dok studiram.

Telefon mi zvoni. Prelazim palcem preko ekrana kako bih se javila. „Hej.“

„Tejt?“

„Aha“, odgovaram pitajući se zašto stalno proverava da li sam to ja. *On je zvao mene*, ko bi se drugi javio na telefon a da zvuči isto kao i ja?

„Našao sam Majlsa.“

„Dobro. Da li će mi pomoći da uzmem svoje stvari?“

„Ne baš“, odgovara Korbin. „Moraću da te zamolim za ogromnu uslugu.“

Glava mi ponovo klone na vrata. Nešto mi govori da će od mene u narednih nekoliko meseci tražiti mnogobrojne neprikladne usluge pošto dobro zna da mi čini jednu

ogromnu time što mi dozvoljava da stanujem kod njega. Sudovi? Gotovo. Korbinov veš? Gotovo. Korbinova nabavka namirnica? Gotovo.

„Šta ti treba?“, pitam ga.

„Majlsu zapravo treba tvoja pomoć.“

„Susedu?“ Zastajem čim mi sine i sklapam oči. „Korbine, samo nemoj da mi kažeš da je tip koga si pozvao da me zaštiti od pijanice *zapravo* ova pijanica.“

Korbin uzdiše. „Treba da otključaš vrata i pustiš ga da uđe. Neka spava na kauču. Dolazim ujutru. Kada se otrezni, znaće gde je i otići će pravo kući.“

Odmahujem glavom. „U kakvoj to zgradi živiš? Da li treba da se pomirim sa tim da će me, svaki put kada se vraćam kući, pipati neki pijani ljudi?“

Dugačka pauza. „Pipkao te je?“

„’Pipanje’ je možda prejaka reč. Mada, jeste me zgrabio za gležanj!“

Korbin glasno izdiše. „Učini mi to, Tejt. Nazovi me kada ga uvedeš i uneseš svoje stvari.“

„Dobro.“ Gundam jer po njegovom glasu shvatam da je zabrinut.

Završavam razgovor sa Korbinom i otvaram vrata. Pijani tip pada na rame, a mobilni mu klizi iz ruke i završava na podu kraj njegove glave. Prevrnem ga na leđa i gledam ga. Pokušava da otvori oči i da me pogleda, ali mu se kapci ponovo zatvaraju.

„Ti nisi Korbin“, mrmrlja.

„Ne, nisam. Ja sam tvoja nova susedka i sve mi se čini da ćeš mi dugovati najmanje pedeset šolja šećera.“

Podižem ga za ramena i pokušavam da ga namestim da sedne, ali ne ide. Zapravo, mislim da ne može da se pridigne. Kako neko uopšte može ovoliko da se narolja?

Hvatam ga za ruke i povlačim mic po mic u stan, zaustavljajući se tek onda kada mogu da zatvorim vrata. Uzimam sve svoje stvari iz hodnika, a zatim zatvaram i zaključavam ulazna vrata. Uzimam ukrasni jastuk sa kauča, nameštam mu ga pod glavu i okrećem na bok za slučaj da u snu povrati.

I to je sva pomoć koju će da dobije od mene.

Kada bezbrižno zaspri nasred poda u dnevnoj sobi, ostavljam ga kako bih pogledala stan.

Samo dnevna soba je tri puta veća od dnevne sobe u Korbinovom prethodnom stanu. Trpezarija je spojena sa njom, ali je kuhinja zidicom odvojena od dnevne sobe. Po sobi je raspoređeno nekoliko modernih slika, čiju živopisnost naglašavaju zdepaste sofe presvučene svetlosmeđim plišom. Poslednji put kada sam boravila kod njega, imao je futon, vreću za sedenje i postere manekenki na zidovima.

Mislim da moj brat konačno odrasta.

„Veoma impresivno, Korbine“, glasno kažem šetajući se od sobe do sobe i paleći svetla, dok istražujem svoj privremeni dom. Malo mi je mrsko što je stan tako prijatan jer ću nerado tražiti stan za sebe kada uštedim dovoljno novca.

Ulazim u kuhinju i otvaram frižider. U vratima je niz začina, na srednjoj polici kutija sa ostacima pice, a potpuno prazna ambalaža od mleka nalazi se na najvišoj polici.

Naravno da nema nikakve namirnice. Nisam ni mogla da očekujem da će se *u potpunosti* promeniti.

Grabim flaširanu vodu i izlazim iz kuhinje kako bih pro našla sobu u kojoj ću boraviti narednih nekoliko meseci. Postoje dve spavaće sobe i zato ulazim u onu koja nije Korbinova i polažem kofer na krevet. U kolima su mi još tri kofera i najmanje šest kutija, da ne pominjem svu odeću na vešalicama, ali time se neću baviti večeras. Korbin je rekao da dolazi ujutru, pa ću to njemu prepustiti.

Presvlačim se u donji deo trenerke i majicu na bretele, zatim perem zube i spremam se za spavanje. Obično bih bila nervozna što je neki nepoznat muškarac u stanu u kom sam i ja, ali imam utisak da nemam razloga za brigu. Korbin nikada od mene ne bi tražio da pomognem nekom koga bi smatrao pretnjom po mene u bilo kom smislu – što me zbunjuje, jer ako je ovo uobičajeno Majlsovo ponašanje, čudi me što me je Korbin zamolio da ga uvedem unutra.

Korbin nikada nije imao poverenja u momke u mom okruženju, a za to krivim Blejka. Kada mi je bilo petnaest godina, Blejk je bio moj prvi ozbiljni dečko, a bio je i Korbinov najbolji drug. Blejk je imao sedamnaest godina, a ja sam se mesecima strašno ložila na njega. Naravno, moje drugarice i ja smo se silno ložile na većinu Korbinovih drugova, prosto zato što su bili stariji od nas.

Blejk bi gotovo svakog vikenda dolazio da prespava kod Korbina i nekako nam je polazilo za rukom da provodimo vreme zajedno kada Korbin nije obraćao pažnju. I tako, mic po mic, posle nekoliko takvih konspirativnih vikenda, Blejk mi je rekao da želi da obznani našu vezu. Problem koji Blejk nije predvideo bio je kako će Korbin reagovati kada mi bude slomio srce.

A, i te kako ga je slomio. Onako kako srce petnaestogodišnjakinje može da se slomi posle dvonedeljne tajne veze. Ispostavilo se da se zvanično zabavljao sa još nekoliko devojaka tokom te dve nedelje koliko je bio sa mnom. Kada je Korbin to saznao, njihovo prijateljstvo se okončalo, a svi Korbinovi drugovi su upozoreni da mi se ne približavaju. Bilo mi je gotovo nemoguće da se zabavljam u srednjoj školi, sve dok je Korbin nije završio i otišao. Međutim, čak i tada su se momci držali podalje od Korbinove mlađe sestre, čuvši različite užasavajuće priče.

Ma koliko sam to mrzela u ono doba, sada bi mi i te kako dobro došlo. Još od srednje škole prolazila sam kroz razne loše veze. Sa svojim poslednjim dečkom živela sam duže od godinu dana pre nego što smo oboje shvatili da želimo drugačije stvari u životu. On je želeo da budem domaćica, a ja sam pak želela karijeru.

I zato sam ovde. Spremam se za master diplomu za medicinsku sestru i činim sve kako bih izbegla veze. Možda će se pokazati da je zajedničko stanovanje sa Korbinom dobar potez.

Vraćam se do dnevne sobe kako bih ugasila svetlo, ali kada zamaknem za čošak, ostajem ukopana u mestu.

Ne samo što se Majls pridigao sa poda već je u kuhinji, glave spuštene na ruke prekrštene na kuhinjskom pultu. Sedi na ivici barske stolice i kao da će svakog časa da padne sa nje. Ne mogu da razaznam da li ponovo spava ili samo pokušava da dođe sebi.

„Majlse?“

Ne mrda se kad ga pozovem i stoga mu prilazim i nežno polažem šaku na rame kako bih ga prodrmusala i probudila. Onog časa kada mu stegnem rame, on glasno uzdahne i ispravlja se u stolici kao da sam ga probudila usred kakvog sna.

Ili noćne more.

Istog časa klizne sa stolice i osovljuje se na veoma nestabilne noge. Počinje da se zanosi pa prebacujem njegovu ruku preko svog ramena u pokušaju da ga na nogama izvedem iz kuhinje.

„Drugar, idemo do kauča.“

Čelo mu pada na moju glavu i on se tetura uz mene, što mi otežava da ga pridržavam. „Ne zovem se Drugar“, zafrflja. „Već Majls.“

Stižemo nekako do kauča, i sad pokušavam da ga odvojim od sebe. „Dobro, Majlse. Kako god. Samo spavaj.“

Sručuje se na kauč, ali mi ne pušta ramena. Padam zajedno sa njim, ali istovremeno pokušavam da se odvojim.

„Rejčel, nemoj...“, preklinje me, grabi me za ruku i povlači na kauč kraj sebe.

„Ne zovem se Rejčel“, kažem i oslobađam se njegovog čvrstog stiska. „Već Tejt.“ Ne znam zašto mu govorim svoje ime, teško da će do sutra upamtiti išta od ovog razgovora. Odlazim po ukrasni jastuk i dižem ga sa poda.

Zastajem pre nego što mu ga pružim, zato što leži na boku, a lice mu je slepljeno uz sedište kauča koji je tako čvrsto stegao da su mu zglobovi pobeleli. U prvi mah mi se čini da će se isповraćati, ali odmah zatim shvatam da nisam u pravu.

Ne povraća.

Već plače.

Gorko.

Toliko gorko da ne ispušta ni zvuk.

Iako ga ne poznajem, teško mi je da gledam patnju kroz koju prolazi. Pogledam niz hodnik pa u njega, pitajući se da li da odem i ostavim ga na miru. Poslednje što želim je da se mešam u nečije probleme. Do sada sam uspešno izbegavala većinu takvih dramatičnih neprilika među mojim prijateljima, pa bih volela da tako i ostane. Prvo što pomislim je da bi trebalo da odem, ali iz nekog neobičnog razloga saosećam sa njim. Njegova mi patnja izgleda nepatvoreno, a ne kao posledica preteranog konzumiranja alkohola.

Spuštam se na kolena i dodirujem mu rame. „Majlse?“

On snažno udahne i polako upravlja lice ka meni. Oči su mu uzani, zakrvavljeni prorezi, ne znam da li od alkohola ili plača. „Tako mi je žao, Rejčel“, kaže i pruža ruku ka meni. Hvata me za vrat i povlači ka sebi, zaronivši glavu u udubljenje između mog vrata i ramena. „Tako mi je žao.“

Pojma nemam ko je Rejčel niti šta joj je on uradio, ali ako ovoliko pati, naježim se pri pomisli kako se *ona* oseća. U iskušenju sam da mu uzmem telefon i potražim njen broj kako bih mogla da je pozovem da dođe i popravi stvari. Umesto toga ga lagano gurnem na kauč. Spustim jastuk i navedem ga da položi glavu na njega. „Majlse, spavaj“, kažem mu nežno.

Oči su mu pune bola kada utone u jastuk. „Toliko me mrziš“, kaže i grabi me za šaku. Ponovo sklapa oči i teško izdahne.

Nemo ga posmatram, dopuštajući mu da me drži za ruku sve dok se ne umiri i dok mu suze ne presahnu. Izvučem ruku, ali ostajem kraj njega još koji minut.

Iako je zaspao, još uvek izgleda kao da strašno pati. Čelo mu je izbrazdano, diše neujednačeno i nikako da se umiri.

Prvi put primećujem jedva vidan, nazubljeni ožiljak, dugačak desetak centimetara, koji se proteže čitavom desnom stranom njegove vilice i zaustavlja na oko pet centimetara od usana. Imam neobjašnjivu potrebu da ga dodirnem i prstom pređem čitavom njegovom dužinom, ali umesto toga mu dodirujem kosu. Frizura mu je kratka sa strane i malo duža na temenu i savršeni je spoj smeđe i plave boje. Milujem ga po kosi, tešim ga, mada to možda i ne zaslužuje.

Možda ovaj tip dobrano zaslužuje da se kaje zbog nečeg što je učinio Rejčel, ali barem zbog toga pati – to mu priznajem.

Šta god da je učinio Rejčel, barem je dovoljno voli da zbog toga i žali.